

aantal op een of andere wijze in een driedimensionale ruimte gerangschikte materiepunten, de verschillende atomen voorstellende.

De atoomphysica nu, zooals deze zich in de laatste jaren bezig is te ontwikkelen, gaat uit van mathematisch geformuleerde hypothesen inzake de inwendige atoomstructuur en tracht nu met deze op een algeheele discontinuïteitsvoorstelling gebaseerde hypothesen allereerst de empirische mathematische betrekkingen van de spectra der elementen en ook reeds van die van eenvoudige verbindingen af te leiden, of althans hare resultaten aan deze en ook aan andere, voornamelijk energetische gegevens te toetsen, om vervolgens voor de grondslagen der chemie een zoo volledig mogelijk mathematisch beeld te ontwerpen.

Verschillend in arbeidsveld, in methoden en zeker niet het minst in den aard der resultaten, die zelfs tot een nieuwe fysieke wereldbeschouwing voeren, staat de atoomphysica van thans tegenover de klassieke physica van weleer.

Het behoeft nu zeker geen betoog, dat de chemie wier aanvankelijk ontwikkelingsstadium, wat betreft de discontinuïteit harer voorstellingen, tusschen die van deze beide fasen der physica in gelegen was, steeds gepoogd heeft, ook voor de ontwikkeling van haar structuurleer, partij te trekken van oude en nieuwe fysieke resultaten.

Samenvattende zien wij dus de structuurleer:

voortvloeiende uit materiele discontinuïteit,  
besloten binnen het molecule,  
terugvoerende de geweldige materiele verscheidenheid tot  
rangschikking van eenige weinige atomen,  
uitgewerkt door chemici, gebruikmakende ook van fysieke  
resultaten, en eindelijk  
ondersteuning en uitbreiding voor haar grondgedachten vindende in de resultaten van het werk van atoomfysici.

\* \* \*

Vanzelf komt nu de vraag naar voren, welke denkbeelden aan de structuurleer ten grondslag liggen.

Allereerst dient dan aan het *moleculebegrip* eenige aandacht geschonken te worden, en uit hoofde van zijn